

Dosarul nr. 2ra-619/22
2-21010876-01-2ra-28042022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – N. Mazur
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – I. Țurcan, I. Cotruță, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ilie Castraveț împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, intervenient accesoriu Veronica Cotorobai, cu privire la anularea actelor juridice, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Ilie Castraveț și s-a menținut fără modificări hotărârea din 02 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de Ilie Castraveț,

constată:

La 25 ianuarie 2021, Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, intervenient accesoriu Veronica Cotorobai, cu privire la anularea actelor juridice, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul nr. 988-p din 17 noiembrie 2020 a Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” a fost concediat din funcția de șef al Centrului multifuncțional Ialoveni, în baza art. 85 alin. (3¹) din Codul muncii.

Reclamantul a considerat ordinul nr. 988-p din 17 noiembrie 2020 a Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” ca fiind neîntemeiat și ilegal, deoarece acesta a fost emis în urma unei anchete de serviciu în cadrul căreia asupra sa au fost făcute presiuni pentru a demisiona din proprie inițiativă, fiind amenințat că dacă nu o va face, oricum va fi concediat.

Astfel, la 10 noiembrie 2020, sub presiuni a încheiat cu directorul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” un acord datat cu 17 noiembrie 2020, prin

care încuviințează întreruperea relațiilor contractuale de muncă cu angajatorul. Însă, având în vedere că, la 10 noiembrie 2020, i s-a înrăutățit starea de sănătate, la 16 noiembrie 2020 se afla în concediu medical.

Ulterior, și-a dat seama de caracterul ilegal al acordului și că acesta nu a fost semnat din voință proprie, a scris o cerere prin care și-a exprimat dezacordul cu prima cerere și cu acordul din 17 noiembrie 2020. Însă, în pofida acestui fapt, i s-a comunicat că la 17 noiembrie 2020 a fost emis ordin de eliberare din serviciu.

Reclamantul Ilie Castraveț a solicitat prin cererea de chemare în judecată anularea acordului din 17 noiembrie 2020 privind încetarea contractului individual de muncă nr. 7507, anularea ordinului nr. 998-p din 17 noiembrie 2020 a Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, restabilirea în funcția de șef al Centrului multifuncțional Ialoveni, încasarea din contul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” în beneficiul său a salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă și a sumei de 50 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 02 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de Ilie Castraveț (f.d. 109, 115-119).

La 06 august 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, a depus prin poștă electronică cererea de apel împotriva hotărârii din 02 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 112, 113-114).

Prin decizia din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian și s-a menținut fără modificări hotărârea din 02 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 162, 163-172).

În consolidarea soluțiilor, instanțele inferioare au reținut că ordinul nr. 988-p din 17 noiembrie 2020 a fost emis în baza art. 85 alin. (3¹) din Codul muncii, adică în temeiul acordului scris al părților din 17 noiembrie 2020, dar nu în baza cererii de demisie. Prin prisma acestei norme legale, pentru încetarea raportului de muncă este suficient acordul scris al părților și nu este necesară cererea de demisie. Respectiv, în condițiile speței, nu are relevanță faptul că Ilie Castraveț a depus cerere de retragere a cererii de demisie, or, prin încheierea acordului cu privire la desfacerea contractului individual de muncă din 17 noiembrie 2020, și-a pierdut efectul cerere salariatului cu privire la retragerea cererii de demisie. Cu atât mai mult că, cererea privind retragerea cererii de demisie a fost înregistrată la Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” la 18 noiembrie 2020 (f.d. 52), iar ordinul de demisie a fost emis la 17 noiembrie 2020.

La fel, instanțele inferioare au apreciat ca fiind neîntemeiate argumentele lui Ilie Castraveț, precum că a fost presat să demisioneze, or, ordinul de demisie a fost emis în baza art. 85 alin. (3¹) din Codul muncii, dar nu în baza cererii de demisie.

Cu referire la pretinsa ilegalitate a acordului încheiat la 17 noiembrie 2020 privind desfacerea contractului individual de muncă, instanțele inferioare au învederat că Ilie Castraveț, dispunând liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim, a semnat acordul respectiv.

Instanțele inferioare au remarcat că Ilie Castraveț nu a demonstrat faptul că voința exprimată în cererea de demisie din 10 noiembrie 2020 și acordul încheiat la 17 noiembrie 2020 *de facto* nu coincidea cu voința reală a sa ca salariat, dar

exprima voința angajatorului. În cadrul examinării cauzei nu au fost constatate careva acțiuni ale angajatorului de influențare a lui Ilie Castraveț pentru a depune cererea de demisie sau pentru a încheia acordul de desfacere a contractului individual de muncă. Dimpotrivă, din înscrisurile anexate la dosar, se atestă că în perioada de referință nu au fost efectuate controale sau misiuni de audit în privința activității Centrului multifuncțional Ialoveni sau a lui Ilie Castraveț), iar în cadrul vizitei de lucru a șefului Direcției Prestări servicii publice din cadrul Departamentului management servicii publice nu au fost depistate încălcări ale disciplinei muncii (f.d. 68-69, 70).

Deopotrivă, instanțele inferioare au apreciat ca fiind lipsit de suport argumentul lui Ilie Castraveț, precum că acordul de desfacere a contractului individual de muncă, de fapt, a fost încheiat la 10 noiembrie 2020, dar nu la 17 noiembrie 2020, or, în partea introductivă a acordului este expres indicat că „prezentul acord este încheiat la data de 17 noiembrie 2020”, fiind contrasemnat de ambele părți, angajator și salariat.

De asemenea, a fost apreciat ca neîntemeiat și argumentul lui Ilie Castraveț, precum că ordinul nr. 988-p din 17 noiembrie 2020 a fost emis în perioada ce se afla în concediu medical, deoarece în condițiile speței nu a avut loc concedierea salariatului, ci a fost încetat contractul individual de muncă prin acordul scris al părților. Prin urmare, dispozițiile art. 86 alin. (2) din Codul muncii nu sunt incidente la caz.

La 28 martie 2022, Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, a declarat recurs împotriva deciziei din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 02 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii (f.d. 176-187).

În motivarea recursului a reiterat temeiurile de fapt și de drept ale speței, precum și a expus concluziile reținute de instanța de apel, suplimentar invocând că instanțele inferioare au dat o apreciere eronată cererii sale cu privire la cererea de renunțare la cererea de demisie.

În acest sens recurentul a reiterat că la 16 noiembrie 2020 a depus atât prin intermediul oficiului poștal, cât și direct la Centrul multifuncțional Ialoveni cerere prin care și-a retras cererea de demisie din funcția de șef al Centrului multifuncțional Ialoveni, care a fost înregistrată sub nr. 666. Respectiv, cererea de retragere a cererii de demisie se consideră depusă în data de 16 noiembrie 2020, când a fost primită de către specialistul de la recepție, responsabil de primirea și trimiterea corespondenței, dar nicidecum cum a concluzionat instanța de apel, la 18 noiembrie 2020 (când a ajuns trimiterea poștală la Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”) și nici la 17 noiembrie 2020 (când a ajuns la Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cererea redirecționată de la Centrul multifuncțional Ialoveni).

Mai mult ca atât, instanța de apel nu a dat apreciere faptului că, la 16 noiembrie 2020, specialistul din secția resurse umane i-a refuzat lui Ilie Castraveț să primească cererea de retragere a cererii de demisie, motivând că nu are nici o cerere de demisie sau de întrerupere a contractului individual de muncă.

La fel, recurentul a considerat că instanțele inferioare au dat o apreciere greșită acordului de desfacere a contractului individual de muncă, or, la alin. (2) din acord este menționat că acesta este încheiat în baza cererii de demisie.

Respectiv, instanțele inferioare trebuiau să țină cont că cererea de demisie, în baza căreia a fost încheiat acordul, a fost retrasă din data de 16 noiembrie 2020. În asemenea circumstanțe, nici acordul nu mai este valabil.

În opinia recurentului, instanțele inferioare nu s-au expus argumentelor inserate în scrisoarea Organizației Sindicale a Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” nr. 02 din 14 ianuarie 2021, conform căreia în sensul art. 85 din Codul muncii, dacă salariatul a înaintat în termen de 7 zile calendaristice o cerere de anulare a cererii de demisie, angajatorul nu era în drept să-l concedieze, decât doar dacă în această perioadă a fost încheiat contract individual de muncă cu un alt salariat. În speță, însă, nu a fost încheiat un contract individual de muncă cu un alt salariat. Respectiv, în baza cererilor înaintate, angajatorul era obligat să-l restabilească pe Ilie Castraveț la serviciu în funcția deținută.

De asemenea, instanțele inferioare au lăsat fără apreciere argumentul că actul din 17 noiembrie 2020 a fost semnat de Ilie Castraveț la 10 noiembrie 2020, dar nu la 17 noiembrie 2020. Odată cu depunerea cererilor prin care renunță la cererea de demisie din 10 noiembrie 2020 nu poate fi menținută valabilitatea acestui act, or, acesta se bazează pe cererea de demisie care a fost retrasă.

Prin referința depusă electronic la 25 mai 2022, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, reprezentată de Gheorghe Pogoja, a solicitat declararea recursului lui Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, împotriva deciziei din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan v. Republica Moldova*, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele *Marc Brauer v. Germania*, 01 septembrie

2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 08 februarie 2022 (vol. I, f.d. 202). Potrivit extrasului din poșta electronică cu adresa „valeria.puntea@justice.md”, copia deciziei integrale din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces pentru notificare la 31 martie 2022 (f.d. 174).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 18 aprilie 2022 (f.d. 176)

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian,

rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Ilie Castraveț a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea

echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, împotriva deciziei din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ilie Castraveț, reprezentat de avocatul Lilian Osoian, împotriva deciziei din 08 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas